

ozó kör,
Fischer
nke, Ull-
sitz Karo-
Olivér és

számában kö-
g még beküld-
bád, Marchisiu
n Géza.

Athenaeum-épület.
észv. társulat.

... PALIKA SZAGGATTA A VADRÓZSÁT ... (Lásd a 20. lapon.)

EGYIK BAJBÓL A MÁSIKBA.

— Elbeszélés. —

(I. folytatás.)

HÁNYAN csak laktak a házban, mindannyian bámultak és eleinte nevettek, de aztán boszankodtak másnap délelőtt. Akárki és akármit vett a kezébe, bizonyosan egy nagy görcsöt talált rajta kötve. A kis Dorina köténykéjén, a törülközőn, a fogasról lelógó ruhákon ökölnyi göres pompázott, az ebédlőben abrosz és asztalkendő, az öreg ezredes hálókabátjának selyembotjtja, mind gyönyörűségesen össze-vissza volt görcsölve, de ami a legfeltűnőbb volt: ott lehetett látni egy hatalmas görcsöt a nagymama kimenő kalapjának szép selyem szalagján is, mely ekképen egészen össze volt ronesolva.

— Ez már mégis csodálatos! szólt a nagymama boszankodva. Meg van babonázva az egész ház, hogy csupa görcs és csomó minden? Ugyan ki tehetette ezt?

— Kétségkívül az a szeleburdi Palika, jegyzé meg az ezredes.

Épen e pillanatban lépett be Pali barátunk.

— Jőjj csak közelebb! szólt a nagyapa. Mondd csak, te kötöztél csomót mindenre, a mire csak lehetett? Igen? De hát micsoda pajkosság ez már megint!

— Oh, kedves nagyapa, nem pajkosságból tettem!

— Nem pajkosságból? De hát ugyan miért?

— Azért, hogy emlékeztessen magamat valamire...

— Hogy emlékeztessd magadat! szólt az öreg ur bámulva.

— Igen, nagyapácska! Tegnap a Hanzi azt tanácsolta, hogy ha nem akarok valamit elfelejteni, hát kössek csomót... tehát megpróbáltam...

— De azt csak nem tanácsolta, hogy görcsöt köss mindenre, ami a kezébe akad? hogy mindent összeroncsolj, összeguzsolj?

— Nem, azt nem tanácsolta, csak a zsebkendőt mondta. Igen ám, de lássa nagyapácska, ha a zsebkendőt nem veszem elő, akkor a rajta kötött csomó sem jut a kezembe... gondoltam tehát, hogy mindenfelé kötik egy-egy görcsöt, hogy minduntalan eszembe jusson, mit nem szabad tennem.

— Bolondság, kis fiam! Aki jóra való ember akar lenni, az megtartja az eszében, mi a kötelessége. Azt mondom tehát, hogy több görcsöt ne találjak kötve sehol, mert különben baj lesz! Milliom kartács! Micsoda katona válik majd belőled, ha csak abból tudod meg kötelességedet, hogy csomót kötsz valamire? Hogy fogsz csomót kötni a puskádra?

— Az igaz! Pedig már egészen rászoktam...!

— Tehát szokjál le róla. Most az lesz büntetésed, hogy egész délig, akármit fogsz a kezébe, azt kell elébb mondanod: »nem szabad görcsöt kötni.«

Ez a büntetés nem volt valami szörnyen kemény s Palika hangja szerte hangzott az egész házban, amint ismételte: »nem szabad görcsöt kötni, nem szabad görcsöt kötni.« Csak akkor lett vége, midőn a nagymama kalappal a fején, napernyővel a kezében így szólt:

— Palika! Dorina! Nem akartok velem besétálni a városba?

A szomszéd városka alig egy-két ezer lépésnyire volt, épen csak egy dombocskán kellett átmenni. Mondanom sem kell, hogy a gyermekek kapva kaptak a meghíváson s Mártha dadának azonnal föl kellett velök készülni és így szépecskén utnak indultak a mezőkön keresztül, az árnyékos gyalogösvényen.

Minden baj nélkül érkeztek a városba és sorra járták a boltokat, melyekben a nagymamának vásárolni valója volt. Végül betértek egy játékos boltba is, hol Dorina egy szép új bábut, Palika pedig lapdát kapott a nagymamától, jutalmul, hogy jól viselték magukat.

A boltból kilépve, már épen hazafelé akartak indulni, midőn Palika, szemes és ügyes kis ficzko létére, észrevette, hogy a piacz közepén nagy csapat ember s különösen sok gyermek csoportosul és bámul valamit; azt is csakhamar észrevette, hogy ott valami állatmutogató produkáltat medvét vagy majmot s természetes, hogy rögtön látni is kívánta.

— Nagymama, kedves nagymamácska, menjünk oda! Nézzük meg, miféle komédia van ott!

A kis Dorina szintén szerette volna látni a komédiát és így a jó nagymama engedvén a gyermekek kérésének, adott nekik néhány krajczárt s ekként szólt:

— Jól van, menjetek oda a dadával, én addig fölmegek Gábor bácsiékhoz; aztán majd jöjjetek föl ti is és együtt megyünk haza.

Egy perczzel később Palika, Dorina és a dada már ott voltak a csoportnál s

addig-addig furakodtak, míg az első sorba jutottak és kedvökre bámulhatták a majom-komédiát. Mert Palika jól látta már messziről, — csakugyan egy tanult majom mutogatta ott ügyességét.

Egy könnyen hordozható kicsi asztalon állt a majmocska, tarka-barka ruhába öltöztetve, fején generalis-csakóval, kezében egy kis puskával. (Lásd a képet a 20. lapon.) A majmocska mindenekelőtt katonásan szalutált, aztán dobolt egy kis dobbon, majd a puskával exercirozott, sőt el is sütötte, a mi az egybegyült sok gyerekek roppant multságára szolgált. De még jobban tetszett, midőn a majomnak egy kis hegedüt adott kezébe a gazdája s a bohó állat fülhasító hangokat nyekergetett a hegedün, hozzá pedig még tánczolt is végül ismét illedelmes bókkal köszönt a néző közönségnek.

Palika nagy örömmel adta oda a nagymamától kapott néhány krajczárt a majom gazdájának és alig tudott elválni a multságos kis állattól. De Mártha asszony intette, hogy már ideje visszatérni a nagymamához s így végre is távoznia kellett. Az egész uton és még otthon is egész estig Palika is, Dorina is csak a majomról beszéltek s a nagymama örvendett, hogy kis unokái ily kedves multságot találtak a délutáni kiránduláson. Nem gyanította, mi fog még ebből következni!

Másnap délut 'n igen kellemes, nem épen nagyon forró idő lévén, Dorina, Palika és Mártha asszony kísétáltak a mezőre, egy kedvencz helyökre, hol számos vadrózsa, orgona-bokor viritott, a mezőt is tarka virágok egész özöne lepte el s ami a legfőbb volt, amiért Mártha asszony ezt

a helyet leginkább szerette: nem volt közel sem árok, sem patak, sem magas szikla, sem legelő marha, úgy hogy a gyermekeket épenséggel semmi baj sem érthette. A jó öreg asszony tehát egy lombos fa alá telepedve nyugodtan dolgozott valami kézi munkán, míg a két testvér a mezőn, a bokrok között vigan játszadozott.

Ezuttal Dorina különösen nagy kedvet kapott virágot gyűjteni. A mező vadvirágaiból már egész csomó volt kezében s hogy semmi se hiányozzék, még a vadrózsákból is akartak tépni. Ez nem is volt nehéz, mert a mező egyik szélén egész kis erdő volt csupa vadrózsa bokorból s Palika szívesen fölálldozta magát, hogy hugocskája kedve beteljék; a tüskék egészen összevérezték kezét, veszedelmes

lyukakat téptek ruhájába, de azért Palika csak szaggatta tovább a vad rózsát. (Lásd a képet a czímlapon) Egyszer aztán így szólt Dorinához:

— Megállj csak, Dorina, ezen az oldalon már nincs több szép róza . . . majd keresztül buvok a tulsó oldalra, ott bizonyosan szebbeket találok. Mindjárt visszatérek, csak várj meg itt.

Keresztül mászott a tüskés bozótton és csakhamar eltűnt. Dorina nyugodtan

várta néhány perczig, aztán nevét kiáltotta, — de Palika nem felelt.

— Palika! jőjj már vissza! kiáltá a kis leány ismét. Már elég rózsát összedhettél. Játsszunk valamit!

Most sem kapott semmi választ s minden oly csöndes volt köröskörül, hogy Palika semmi esetre sem lehetett közel, mert a hol ő jelen volt, ott bizony nem tartott a csend sokáig. Dorina azonban

még mindig türelmesen várt, azt gondolván, hogy Palika bizonyosan valami tarka pillangót látott meg, azt kergeti és vissza sem tér, míg meg nem fogja. De a várakozás mindig tovább-tovább tartott, a kis leányka lassanként nyugtalanzkodni kezdett s mikor végre sötétedett és Mártha asszony messziről azt kiáltá, hogy jöjjenek már visszafelé, ideje

hazamenni, — akkor a jó kis Dorina egészen meg volt zavarodva, nem tudta, busuljon-e vagy sem, mert hát attól a szelburdi Palitól kitelik, hogy megfeledezett a rózsákról, Dorináról és már régen hazaszaladt.

A leányka tehát sietett a nagyapához és izgatottan kérdé:

— Nagyapácska, haza jött már Palika? Itthon van?

— Palika? Nem láttam, kicsikém.

A MAJOM-GENERALIS.

(Lásd a 15. lapon.)

— Akkor hát elveszett! kiáltá Dorina zokogva.

Az öreg ezredes nem olyan ember volt, aki egykönnyen megijed, azt is tudta, hogy Palika már nem olyan kicsike, nem is olyan együgyű, hogy elveszhene, vagy eltévedhetne, nem féltette tehát egy csöppet sem, hanem azt gondolta, hogy a szeleburdi fiu elkószált valamerre a faluban

s majd haza jó vacsorára. Nem először történt ilyen eset. Ezért tehát az ezredes, midőn Dorina sirva fakadt, tréfásan így szólt:

— No no, kicsikém, csak ne busulj! Hiszen neked semmi bajod, sőt még hasznod van belőle, ha Palika egy kis ideig nincs közel, mert legalább eddig nem kell attól félned, hogy bajuszt pingál

... IMÁDKOZOTT A KIS DORINA ÁGYA MELLETT. (Lásd a 22. lapon.)

a bábud orra alá vagy pedig telerakja homokkal kis főző edényeidet.

— Oh, én már nem nem bánám, ha akár mind el is vinné bábuimat, csak jönné vissza, csak el ne veszne! szólt a kedves jó Dorina, ki roppant komolyan vette a dolgot, nem hitte, hogy a nagypa még tréfálhat is ilyen komoly dologgal.

— Oh, oh, kis leányom, szólt az öreg ezredes, tehát annyira szereted azt a kis

pajkos bátyádat? No, már ez más, így hát majd csak megkerestetjük valami képen.

— Mit fog tenni nagypácska? Fog hirdetni jutalmat a megtalálónak, mint a minap, mikor Junó, a vizsla elveszett? Akkor egy paraszt mindjárt haza is hozta s megkapta a husz forintot.

— Oh, az egészen más volt! Junó igen drága vadászeb! De mit gondolsz,

egy kis fiú, akinek semmi haszna, megér husz forintot?

— Oh, Palika megér . . . más fiukról nem tudom, de Palika megér ezeret is, még egy milliót is! szolt a leánya hévvel.

— Az már más! szolt a nagyapa mosolyogva. Ha Palika olyan sokat ér, akkor már csakugyan tennünk kell valamit, hogy visszakapjuk.

— Igen, nagyapácska, de gyorsan ám! Már itt a vacsora ideje . . . aztán le kell feküdni . . . mit fog Palika csinálni, ha addig haza nem jut!

— Bizonyosan megint valami gonosz csinyt követett el és nem mer hamarosan a szemünk elé lépni, azt hiszi, később majd inkább megbocsátjuk, ha aggódtunk miatta.

Az öreg ur nyugalma kissé megnyugtatta a többieket is, de nem igen hosszú időre. A vacsora véget ért, de Palika nem jött elő; már érkezett a lefekvés ideje is, de a fiúnak híre sem volt. Most már igazán aggódni kezdtek s az ezredes hiába biztatgatta őket, hogy az a szeleburdi fiu bizonyosan megint csak valami csinyen töri a fejét; voltaképpen mest már az öreg ur maga is nyugtalankodott s csak azért mutatott folyton jó kedvet, hogy a többieket kissé bátorítsa.

Esti kilencz óra mult, tíz óra is elmult s Palika még mindig nem tért haza. Ahány cseléd volt a házban, mind utnak indult a fiu keresésére, maga Szögvári ezredes is bejárta az egész falut, — de hasztalan, Palikának semmi nyomát sem találták s a jó nagymama könyezve ült ott a szobában és leste, mikor hoznak már

valami hirt. Mártha asszony is egészen oda volt s most már örömet megbocsátotta volna Palikának minden pajkos csinyeit, csak már itt lett volna! Könyezve imádkozott érette a kis Dorina ágya mellett. (Lásd a képet a 21. lapon.)

Mialatt otthon ilyen aggodalomban éltek, lássuk, hová lett és mit csinált hát Pali barátunk.

Midőn Palika délután Dorinával a mezőn vadrózsát szedett, mint emlékeztek, keresztül mászott a bokrokon, hogy a tulsó oldalon szebb rózsákat keressen. De alig jutott a tulsó oldalra, midőn figyelnie egyszerre egészen másfelé fordult, — mert innen ellátott az ország-utra, az országuton pedig nem igen nagy távolságban megpillantott egy szaporán gyalogoló vándort, aki nem volt más, mint az a tegnapi komédiás a tudós kis majommal.

Dorinát, rózsát, Mártha asszonyt és minden egyebet rögtön elfelejtett Palika, csak egyre gondolt, arra, hogy újból lássa az ügyes kis majom előadásait. Minden gondolkodás nélkül szaladásnak eredt tehát s tüskön-bokron, árkon keresztül rohant a vándor komédiás után. Szerencsésen utól is érte és már messziről kiáltozott reá, hogy álljon meg.

A komédiás megállt s kissé meglepetve látta a lihegye odaérkező fucskát. Csodálkozva kérdé:

— Mi tetszik, ifiuracskám? Valami baj van?

— Baj nincs . . . sőt nagyon szertem, hogy találkoztunk. Tegnap láttam a majmocskát itt a szomszéd városban s mondhatom, nagyon jól mulattam; szeret-

ném még egyszer látni, hogy produkálja mesterségét.

— Ohó, nem szoktuk ám azt így akárhol az ut szélén mutogatni, ahol senki sem látja. Az én tudós majmom csak nagy közönség előtt mutogatja, mit tud. Ha látni akarja, megláthatja itt a szomszéd faluban, ott majd produkáltatom.

Palika kissé elkedvetlenedett. A komédiás pedig így szólt:

— Ha oly nagyon szeretné látni, elsétálhat velem odáig, nincs messze, egy óra alatt odaérünk. Ilyen izmos kis fiu elbirhat egy kis gyaloglást.

Palika egy pillanatig habozott. Arra gondolt, hogy ha otthon öreg szülei és a jó dada tudnák, mire készül, bizonyosan azt mondanák, hogy »nem szabad;« igen, de ha most elszalasztja a majmocskát, ki tudja, fog-e még valaha találkozni vele... aztán igaza van ennek az idegennek, egy kis séta nem a világ, még haza is térhet vacsorára.

(Folytatása következik.)

KÜLÖNBÖZŐ NÉPFAJOK.

(Képpel a 24—25. lapokon.)

Aki közületek némi figyelemmel olvastatta e »Kis Lap«-ot, emlékezhetik, hogy sokféle országról, különböző népekről beszéltem már nektek, leírva a sokszor furcsa és mindig érdekes szokásokat, melyek távol világrészekben, idegen nemzetknél, félig vad népeknél is uralkodnak. Még sokszor lesz alkalmam ilyféle dolgokról beszélni, mert oly számtalan különböző nép lakik a földön, hogy nem egyhamar érném a végét, még ha mindig csak erről beszélnék is.

Ezuttal egy kis összehasonlító rajzot mutatok nektek, melyen az emberi fajokat egymást mellett láthatjátok és megítélhetitek, mennyire különböznek egymástól. Természetes, hogy e képen nincs minden népfaj lerajzolva, csak a legfőbbek; ezeknek valamelyikéhez hasonlít aztán a többi valamennyi, akárhány száz van is a föld kerekiségén.

A kép felső részén *a—c.* betűkkel megjelölve látjuk azokat, kik messze fent az északi sarkvidék közelében laknak, oly tájon, hol csak néhány hétig van kissé melegebb időjárás, különben pedig az esztendő nagyobb részén át örökös tél uralkodik; ezek a grönlandiak és a lap-pok. — Alattuk *f.* betűvel jelölve látjuk a mongolt, a régebben hatalmas ázsiai népfajt; mellette *g.* és *h.* az okos, mivel japániakat mutatja, kik Ázsia keleti részén szigetországokban boldogan élnek; *i.* a hosszú bajszos, czopfos khinai.

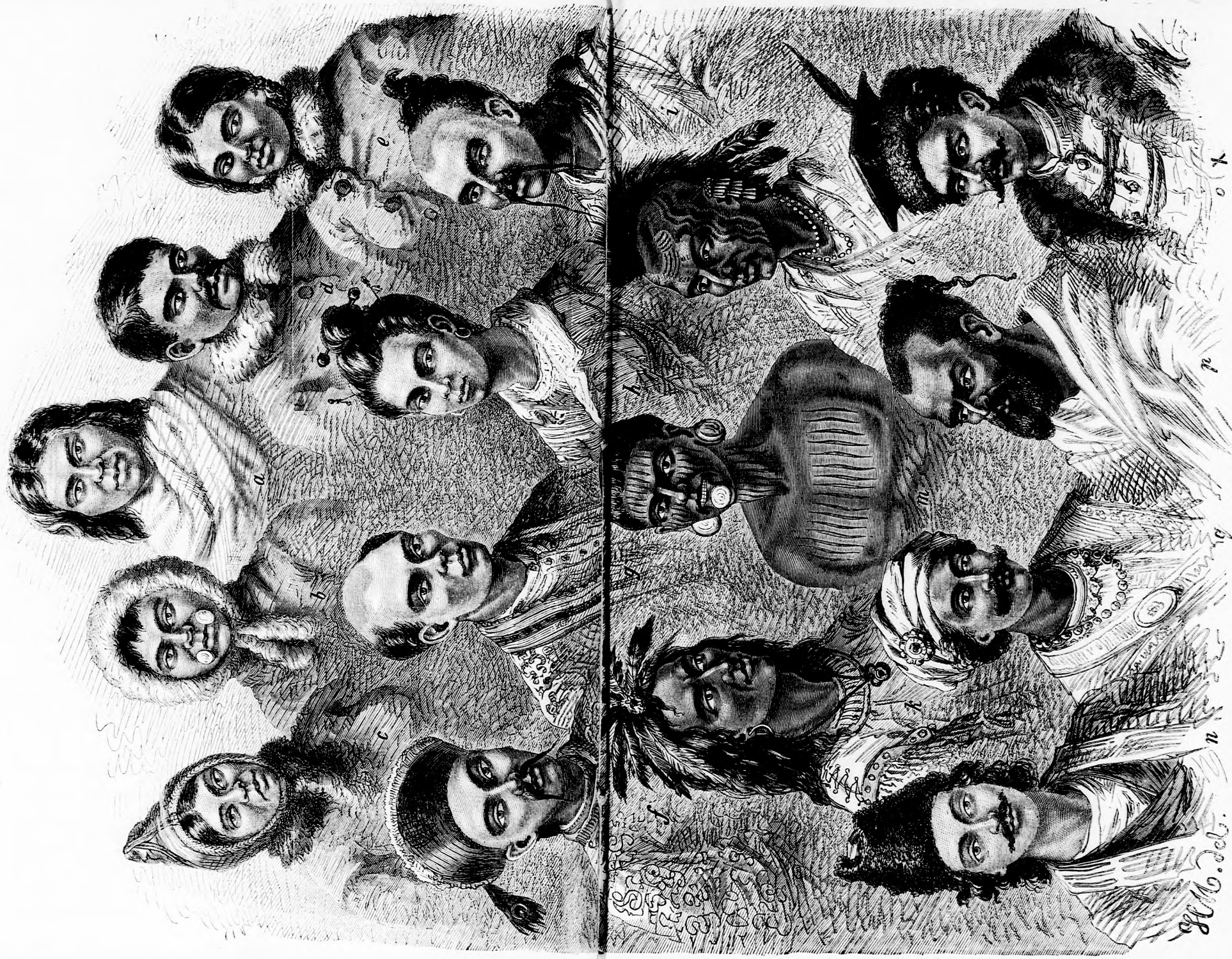
Ezek alatt látunk három vad alakot; a két szélső *k.* és *l.* amerikai indián; *m.*, a középső, afrikai néger. Ezek a legszomorubb tudatlanságban, miveletlenségben élő népek s mai nap is vadaknak mondhatók.

Legalól látható *n.* jel fölött egy kaukuzasi lakos, *o.* egy európai embert mutat, még pedig délczag lengyel férfiut. Mellette *p.* jegy fölött a vitéz, szabadságszerető arabot látjuk, végre *q.* Keletindia egy előkelő férfiát mutatja, drága gyöngökkel ékített fényes öltözetben.

Meg tudnátok-e találni a térképen, melyik hol lakik? Kisértsétek meg!

KÉPREJTVÉNY.

KÜLÖNBÖZŐ NÉPEJAZON. (Lásd a 23. lapon.)

H. M. Del.

A GYÓGYULÁS NAPJA.

(Képpel a 29. lapon.)

EMMIKE beteg volt,
De meggyógyult, s már ma
Szabad volt fölkelni
S járni a szobába.

Mindnyájan örülnek:
Apa, mama, néni,
A Czirmos czieza is
Ugy dorombol néki.

Emmi meg oda meg
A mama élébe,
S lehajtja kis fejét
Ápoló ölébe.

TRENCSIN VÁR ROMJAI.

(Képpel a 32. lapon.)

Mikor kedves »Kis Lap«-omban egy-egy szép vidéket vagy érdekes régi-séget láttam lerajzolva, mindig nagy kedvem támadt írni valamit kedves Forgó bácsinak arról a szép és híres várról, melynek tövében én kedves szüleimmal lakom. Most, hogy a szünidőkben kevésbé vagyok elfoglalva tanulással, végre neki-bátorodtam és küldöm kedves Forgó bácsinak e néhány sort, meg a rajzot, melyet egy kissé kijavítva talán lehetne használni.

E híres és régi vár, mely még nem igen régóta dőlt romba, Trencsin vára, a hasonló nevű csinos városka fölött emelkedő sziklás hegy tetején. A hegyoldalban, sziklába vágott nem igen meredek uton juthatni föl az első bástyáig, mely kapuval van elzárva; a kapun túl jutunk az alsó várudvarba, mely meglehetősen tágas és egyenes is volna, ha a magas fellegről lehulló omladék el nem foglalná. Az udvar széleit a szikla széleire épített bástyafalak körítik, melyekből különösen érdekes egy sarokbástya. Ez még egészen ép és benne

egy roppant mély kut van, a kemény sziklába vágva, több mint nyolczvan ölnyi mélységbe. A rege szerint e kutat Zápolya János vágatta török foglyokkal, kik közül sokan bele is haltak a nehéz munkába. Ha most a látogató lenéz a kutba, vezetője papiros csóvát gyújt meg és ledobja... az égő csóva sokáig ereszkedik lefelé, az ember feje szinte szédül az irtóztató mélység láttára, míg végre az égő tárgy oly kicsinek tűnik föl, mint valami kis fénybogárka s lejutva a kut vizéhez, elalszik. Vizet meríteni a kutból most nem lehet, mert a fölhuzó gépe elégett.

A vár alsó udvarából omladékokon, meredek sziklauton jutunk a felső várba; itt még több szoba egészen ép, láthatni a hajdani kápolna festését is, különböző czimereket és más faragványokat. De legérdekesebb a fellegr közepén emelkedő roppant magas torony, melynek egészen tetejére föl lehet menni a még egészen jó, de nagyon meredek lépcsőn. A tetőről aztán gyönyörű kilátás nyílik az alatt elterülő városra és a szép Vág folyóra, a völgyre és a távolban emelkedő hegylánczokra.

Trencsin vára már nagyon régi időkben fenállott s leghíresebb ura volt Trencsini Csák Máté, a hatalmas főúr, ki több mint ötszáz esztendővel ezelőtt e várból egész háborút folytatott az akkori magyar király ellen, kit nem akart elismerni. Később aztán még sokszor folyt véres csata a vár körül, míg végre békésebb idők jöttek és többé nem kellett a várnak ostromtól félnie. De a baj éppen ekkor érte utól, mert egyszer vigyázatlanságból tűz támadt, a vár leégett és azóta nem építették föl, lassanként egészen romba dől. Még így is érdemes azonban megtekinteni.

Kedves Forgó bácsit melegen üdvözölve maradok

hü kis olvasója

Vághelyi Andor.

REGGEL AZ ERDŐBEN.

(Képpel a 28. lapon.)

RAJNAL pirkad, száll a harmat,
Zizeg a fű, zúg az ág;
A regg ébred, kelj föl, nézzed
A nap első sugarát.

Itt van, itt van a csalitban
Piezi fészek, puha, bár
Kívül ágból, tüskés fából,
Rakta össze kis madár.

Pelyhes ágyon, selymes lágyon,
Ott alusznak nyugton ők,
Míg a napfény fák sűrűjén
Attör és mond ébredőt.

A két apró tollas alvó
Megrebbenti szárnyait,
S mire minden bíbor színben:
Daluktól zeng a csalit.

PÉTER BÁCSI.

— Vigjáték egy felvonásban. —

Irta: Souvestre Emil.

A »Kis Lap« számára lefordította: Árpád bácsi.

(Folytatás.)

Leclerc (egy könyvet véve föl az asztal-
káról.) Ezt a könyvet, Lajos, majd átviszed
Gallois asszonyságnak.

Lajos (élénken.) Még ma, néni?

Leclerc (betakarja papírral a könyvet.)

Azonnal a reggeli után.

Lajos (félre.) Épen a reggeli után!

Manon (Lajoshoz sugva.) Eszerint nem
foguuk a nagy Ferenczcel halászatni.
(Lajos kedvetlen mozdulatot tesz.)

Leclerc. Mond Gallois asszonyság-
nak, hogy csak ma kaptam meg e könyvet
s azonnal küldöm.

Lajos. De néni — nem várhatnánk
holnapig?

Leclerc. Ugyan miért?

Lajos. Mert — ma — egy sétát ter-
veztem.

Leclerc. Halaszd el a sétát holnapra.

Lajos (félre.) Máskor nem lesz ideje
Ferencznek és magam nem tudok tengeri
rákot találni.

Manon (gunyosan.) Lajos urfi bizo-
nyára szívesen áldoz fel egy kis kedvtel-
lést ennek a jó Gallois asszonyságnak.

Lajos (mogorván.) Magához nem szól-
tam, Manon.

Manon. De mikor én egy lelkemen
hordom e derék nőt, aki nekem annyi szí-
vességet tett.

Lajos (hevesen.) Akkor hát viszonozza
maga, nem pedig én. (Manon nevetve el.)

Leclerc (Lajoshoz.) Feleded Lajos,
hogy nekem is oly szívességet tett, melyet
sohasem fogok eléggé meghálálhatni.

Lajos (morozusan.) Meglehet . . . Én
nem ártom magamat nénim ügyeibe.

Leclerc (szigoruan.) Azt rosszul teszed,
mert én meg beleavatkozom a tiedbe, ha
hasznodra lehetek. Kényszerítesz, hogy
eszedbe juttassam, hogy igen gyakran sok-
kal súlyosb terhet is vállaltam értted, mint
amennyit egy könyvnek átvitele okoz.

Lajos. Néni tehát szememre hányja
amit érettem tett . . .

Leclerc (türelmetlenül.) Lajos, hagyjuk
abba. Már nem tudod, mit beszélsz. Reg-
geli után azonnal átviszed a könyvet Gal-
lois asszonyságnak, — akarom. (Kezébe
adja a könyvet.)

Lajos (félre haraggal.) Én meg nem
akarom. Azt hiszik hogy könnyü szerrel

fogok lemondani a halászatról; Gallois asszonyság várhat holnapig — vagy to vább is.

Manon (ki hátulról jön ruhával.) Jó isten! Ez borzasztó!

Leclerc. Mi baj?

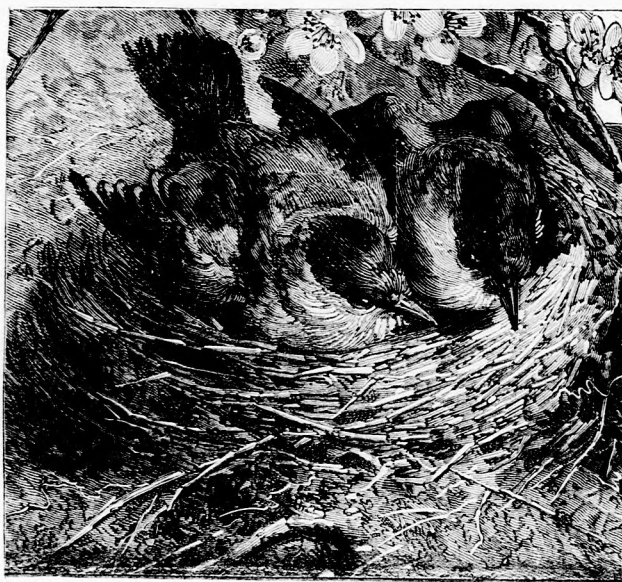
Manon Mi baj? Hát az, hogy itt hozom az urfi ruháját, melyért a kertbe mentem . . .

Lajos (haragosan.) Adja ide!
Manon. Visszajövet elmentem a kisebb üvegház mellett s láttam, hogy az üvegtáblák mind be vannak törve.

Lajos (félre.) Fecsegő!

Leclerc. Mit mondasz? (Lajoshoz) Ugy látszik, ez is szórakozásaid közé tartozik?

Lajos. Dehogy — csak véletlenül történt, mikor diót dobáltam.

REGGEL AZ ERDŐBEN. (Lásd a 27. lapon.)

Manon (a kendőre mutatva, mely egy széken van.) Meg körtét és mandulát . . . mert az urfi nagysád egész kertjét kipusztítja. Akár ha tatárjárás volna! S ha csak ebből állna! De nagysád emlékszik arra a legszebb virágra az üvegházban?

Leclerc. Cactusomra?

Manon. Tönkre van téve.

Leclerc. Lehetetlen!

Manon (Lajoshoz.) Nem sülyed el szégyenében? — Ily szép virág, melyet a nagyságos asszony szemvilágánál is jobban szeretett, hiszen Gallois asszonyságtól kapta.

Lajos (türelmetlenül.) Vigye el az ördög Galloisnét.

Leclerc (szigoruan.) Mit jelentsen ez?

Lajos (még türelmetlenebbül.) Ez azt

jelent, hogy nem türöm tovább Manon kisasszony izetlenkedéseit.

Leclerc. S én eltüröm a tiedet!

Lajos. Egyébiránt kár egy cactusért olyan lármát csapni, a virágáros a szomszédban százával szolgálhat; majd hozok a törött helyébe mást.

Leclerc (élénken.) De fogod-e az emléket is más-sal pótolhatni? (Lajos gunyosan vállát vonogatja.) Látom, hogy a jó szóra nem hajlasz, tilalmaimmal nem törődöl; ezért tehát pusztításaid ellenében védelmi állapotba helyezve magamat, ezentul becsukom előtted a kert ajtaját.

Lajos (haraggal leül.) Az nekem ugyan mindegy.

Leclerc. Azonkívül szobádban fogsz maradni.

Lajos. Annál jobb, legalább Galloisné nem kapja meg a könyvét.

Leclerc. Oh, nem úgy lesz, nem akarom, hogy hibáid miatt mások szenvedjenek, különben kellemes volna neked a büntetés, mely megment egy nem tetsző kötelességtől. Mielőtt fogságotat megkezdened, menj Gallois asszonysághoz.

Lajos (hevesen fölugorva.) Nem megyek!
Leclerc. Hogyan?

Lajos. Ha úgy bánnak velem, mint fogolylyal, hát fogságban maradok. Vigye el a könyvet, akinek tetszik. (Az asztalra dobja) Én ugyan nem viszem.

Leclerc (nagyon felindulva.) Lajos!

Lajos (lábával toppantva:) Nem megyek — nem megyek!

Man. Hallgasson legalább Péter bácsi előtt — itt jön!

Leclerc (félre.) Mikép rejtsem el zavaromat? (az asztalkához megy és keresgél munkakosarában. Lajos, ki ismét leült, dühösen egy székben himbálózik. Manon égfelé emeli kezét és hátul elmegy.)

V-ik Jelenet.

Lajos (hátral ülve.)

Leclerc asszony.

Péter bácsi.

Péter (egy pillan

lanatig hol Lajosra, hol Leclerenére nézve, félre:) Ami kis öcsémet illeti, nem esalódtam. Meg kell leczkétetni. Hadd lássuk, fog-e rajta. (Fenn a terítékre nézve.) Ugy látszik, reggelizni készülünk.

Leclerc (hátrafordulva s még mindig zavartan.) Csakugyan, reád vára

A GYÓGYULÁS NAPJA. (Lásd a 26. lapon.)

Péter (heves hangon, melyet mindvégig megtart.) Kár volt; én soha sem szoktam várakozni. (Lajost észrevéve) Oh! ez a kis fiu jó színben van.

Leclerc (Lajoshoz) Hozzád szólnak, hallod-e?

Lajos (anélkül, hogy fölkelne, tovább olvas az ujságban.) Hallom, néni.

Péter. No, ez legalább azt bizonyítja, hogy nem süket. (Megpillantva Manont, aki sülttel és egy omelettel belép.) Rajta! Asztalhoz! Eljen a jókedv!

Leclerc (Péternek egy széket tolvá az asztal elé.) Ez az ön helye uram.

Péter. (leül és Lajosra tekint.) Hát a te növendéked nem eszik?

Lajos (szárazan.) Nem vagyok éhes.

Péter (elvesz a tálból.) Ugy látszik, csak ujsággal szokott élni.

Leclerc (boszuságát nagy nehezen titkolva el.) Annyit mindenesetre tudhatnál, hogy az ebédlő nem olvasószoba.

Lajos (visszadobva az ujságot az asztalára.) Azt hittem, az ujság arra van itt, hogy az ember olvassa.

Leclerc (mint főnebb.) Hanem mi is itt vagyunk ám, urfi, s azt hiszem, társaságunk ér annyit, mint az ujságot olvasás.

Lajos. Bocsnát, azt hittem, hogy szabad a választás.

Leclerc (kitörve.) Te megfelelkezel a tiszteletről nagybátyád iránt!

Péter. Irántam? Ugyan dehogy, dehogy, dehogy! Vigyen el az ördög, ha csak rá is nézek. Hadd olvasson, aludjék, énekeljen, sirjon, — gondolok is én vele! Szabadság! szabadság! (tányérját kínálva) Kérek még egy kis omelettet.

Lajos (fölkelve, félre.) Hál' Istennek!

Leclerc (zavartan.) De bátyám, gondold meg . . .

Péter (közbe vág.) Oh, nem gondolok én másra, csak arra, hogy egyszer él az ember, vegye tehát hasznát. Kérek abból a sonkából. Aztán lásd, elvem az, hogy nem kell senkit se genirozni.

Lajos (félre.) No ennek legalább van esze.

Leclerc (zavartan.) Te tréfálsz!

Péter. Nem én. Éljen mindenki kedve szerint s ne tegyen mást, mint ami neki tetszik. Ebből áll életbölcességem. (Nevet.) He he he! (Lajoshoz.) S azt hiszem, kis barátom, te is így gondolkozol.

Lajos. Tökéletesen, bácsi. Nem látom át, miért okozunk magunknak keilemetlenséget másokért. Miért vállaljunk magunkra terhet olyankor is, mikor nem kényszeríthetnek reá.

Leclerc (étlénken.) Lajos, ha nem reggelizél, végezd megbízásomat.

Lajos. Ugyan néni . . .

Péter. Csak egy pillanatig! Hadd ismerkedjünk meg egymással. Kedves kis öcsémnek olyan mihaszna képe van ám, he he he! (nevetve Lajos vállára csap.) Annál jobb. Az ő korában én is valóságos futóbolond voltam.

Leclerc (megdöbbenve.) Sőt ellenkezőleg! Emékszem, hogy mindig igen figyelmes, engedelmes és gyöngéd voltál.

Péter. Ugyan hagyj el. Az elmúlt sok esztendő szépíti a dolgokat, de én még nem felejtettem el, hányszor ültettem föl szegény jó anyámat.

Lajos. S ő ugy-e bár nem haragudott meg?

Péter. Meg biz' ő néha, de törődtem is vele! Akármit csinált, azért én a magam utján jártam. Kisebb gondom is nagyobb volt annál, mit beszélnek. Bocsánat, kedvesem, nincs egy kis cognac vagy más jóféle kis papramorgó?

Leclerc (Lajoshoz.) Lajos, eredj hozz cognacot.

Péter (visszatartja.) No bizony! Maradj fiam, hisz itt van a cseléd. Manon!

VI. Jelenet.

Voltak, Manon belép.

Manon. Tessék!

Leclerc. Hozz pálinkát.

Manon (keresi a pohárszékben.) Itt van. (Az asztalra teszi a palaczkot.) Bocsánat asszonyom, de a jegyző részéről valaki a konyhában van.

Leclerc. Mindjárt kimegyek.

Manon. Azt mondja, hogy sietős a dolga.

Péter. Siess hát édesem.

Leclerc (Lajosra néz.) Az az...

Péter. Kérlek, maittam bátran mehatsz, én itthon érzem magamat.

Leclerc. Akkor egyedül hagylak. Jőjj

Lajos. Szükségem van rád (jobbra el Manonnal.)

VII-ik Jelenet.

Lajos. Péter.

Péter (megállítva Lajost, aki Leclerc után indul.) Nos, el akarsz hagyni?

Lajos. Néni azt parancsolta, hogy kövessem.

Péter (az asztalhoz ülteti.) Ezer ördög! Hagyd a nénédet és csevegjünk egy kicsit. (Pálinkát akar neki tölteni.) No egy kupiczával...

Lajos (jobbra néz.) De ha meglátnak.

Péter (tölt.) Rajta! Igyál ficzkó! A pálinka növeszti szakáladat. (Lajos iszik.) Hiszen abban a korban vagy, mikor az ember már nem szorul vezetőre.

Lajos (szembe ül Péterrel.) Mindenesetre!

Péter. Hát ne éljen mindenki a maga módja szerint?

Lajos. Világos! (Vége következik.)

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK

A »KIS LAP« XIV. köt. 25-ik számában közölt képrejtvény megfejtése:

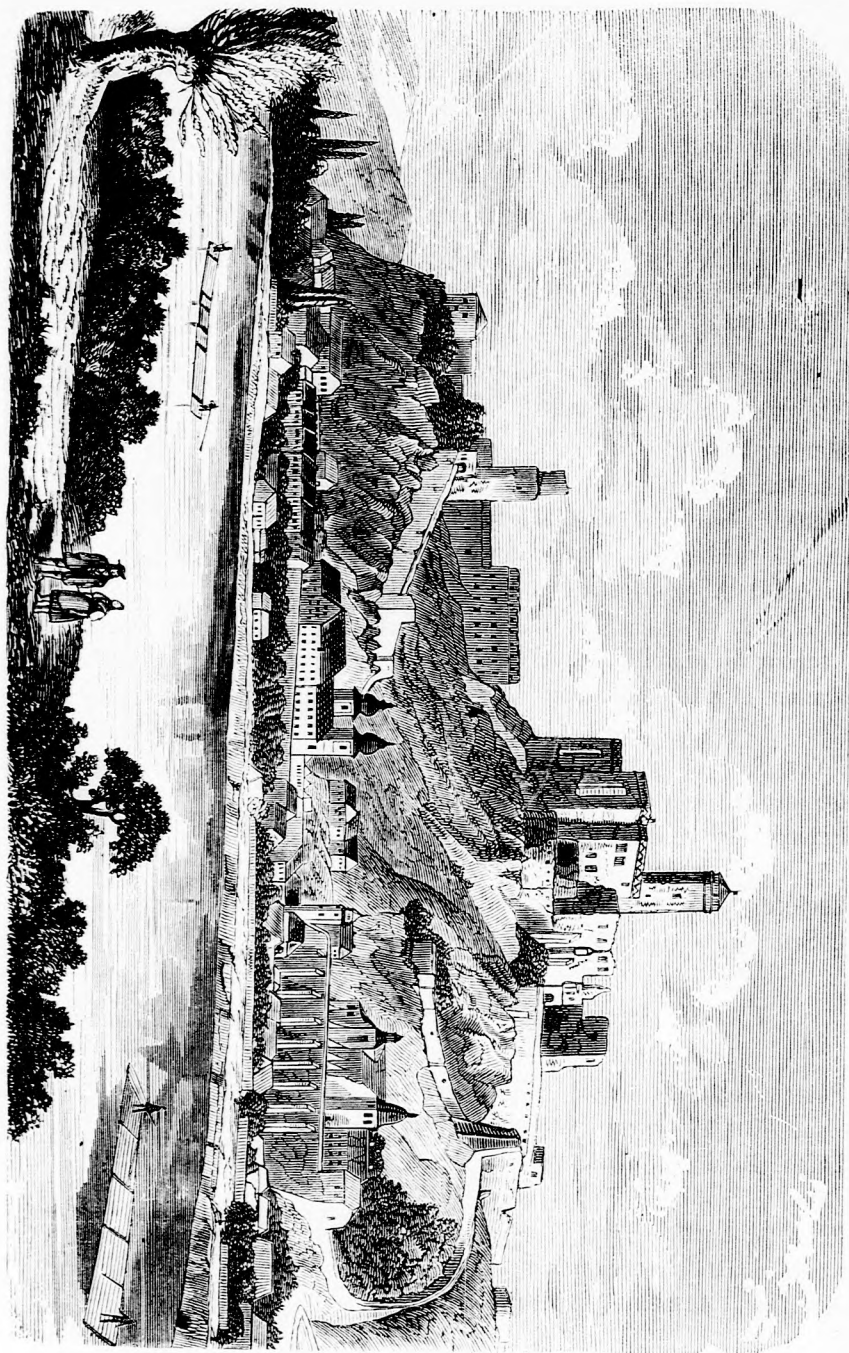
„Arczkép.“

Helyesen fejtették meg: Zinsenheim Ilon, Teréz és Károly, Ágoston Anna és Károly, Umbach Lajos és Géza, Prandtner Ilka, István, Gyula és Béla, Somlyódy László, Fraenkel Mari és Józsi, Auer Albert, Laubocher Ernő, Munk Pál és Péter, Bun Lajos, Szentirmay Béla, Buday Jolánka és Klárka, Köllner Károly, Racsóv Lehel, Karakásevics Mariska, Szász Ilon és Józsi, Kűszner Jolánka, Spitzer Kornélia, Kiss Dénes, Cziczmanczay Emília, Lujza és Géza, »Önképző kör«, Popper Zsiga, Lőrinczfő Janka és Aranka, Marchisio Valeria, gr. Nádasdy Julia és Tamás, Fittler Berta, Marika és Vilma, Farkas Szeréna, Koch Béla, Fischer Sándor, Adler Dávid, Kepf Irén, Feleki Ludovika, Dunay Zoltán, Koch Julcsa és Béla, Altver Jozsef, Burger Vilma, b. Vetsera Hanna, Ullmann Nina és Mór, Diémár Ernő, Lositz Karolina, Balczár Irénke, Scheidl Károly és Guszti, gr. Lamezan Olivér és gr. Nemes Albert, Kohn Géza, Siska Erzsike, Hochmann Jakab és József, Bernáth Ilona és Miklós, Arnold Olga, Ivánkovics Béla, Kohn Sándor és Ali, Veisz Berta, Jellachich Pista és Lajos, Fischbein Andor, Horváth Ida és Malvin, Hellsinger István, a solti izi iskola tanulói, Küry Klára, Dérczy testvérek, Szalay József, Csernovics Pál, Mayer Amália, Schwaiger Ödön.

*

A »Kis Lap« XIV. köt. 24-ik számában közölt rejtvény megfejtését utólag még beküldték: Farkas Szeréna, Rosenthal Mariska és József, Szalay József, Csernovits Pál, Kűszner Jolánka, Jurisics Milike, Goics Amadil, Mayer Amália.

TRENCSIN VÁR ROMJAI. (Lásd a 26. l. pont.)

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi**. Kiadó-hivatal: Budapest, barátok-tere, 3-ik sz., Athenaeum-épület.
 Budapest 1878. Nyomtatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.
 Megjelen hetenként egyszer, 16 oldalon.